

ændres eller ikke, beror paa den til enhver Tid fungerende Landbrugsminister.

Landbrugsministeren (Anders Nielsen): Jeg skal ikke beskæftige mig med den Vogn, som det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen) forleden Dag trak ud for at køre bort fra et Emne, som han ikke ønskede at opholde sig mere ved end højst nødvendigt. Jeg er ganske enig med den ærede Ordfører (P. Th. Nielsen) i, at det, der her er anket over, ikke kan forekastes de paagældende som en uberettiget Tilsnigelse eller som en Tilegnelse af Penge, som ikke var i Overensstemmelse med de vedtagne Regler. Reglerne kunne være mere eller mindre gode, det er en anden Sag. Men det er i Overensstemmelse med de givne Regler og noget, som de havde den fuldeste Ret til. Jeg vil blot med det samme sige, at jeg har tænkt paa og ogsaa nævnt det i Udvalget, at man kunde straks eller senere foretage en Ordning paa dette Punkt, hvorefter man udbetalte 10 Kr. i Diæter til de paagældende og Befordringsgodtgørelse efter Regning, der selvfølgelig saa maatte svare til de faktiske Udgifter, hvad enten de lejede, kørte i egen Vogn eller gik paa deres Ben eller cyklede, eller hvordan de nu bar sig ad. Det var ogsaa det, jeg sagde forleden Dag. Derimod kan jeg ikke gøre den fjerneste Indrømmelse til det ærede Medlem (Poul Christensen) med Hensyn til hans Udtalelse om, at de 60 Kr. skulde være et Bevis for en uretmæssig Tilegnelse af Penge, man ikke burde have modtaget. Denne Beskyldning er ganske uden Grund. Det er det, den ærede Ordfører har ønsket at udtale, og det er i den Anledning, som sagt, at det ærede Medlem fremdrog Landaueren og Ponnyen, som han ønskede at befordre sig og sine bort med fra Skærsilden. Det skal jeg imidlertid ikke drøfte videre nu; nu gaa vi over til Lovforslaget om selve Husdyravlens og Husdyrbrugets Fremme.

Det første Ændringsforslag er vel ikke af overordentlig principiel men i Særdeleshed af finansiell Betydning. Naar jeg er stillet, som jeg er paa dette Punkt, idet jeg staar overfor hele Venstre, og Venstre igen er flankeret af Højre til den ene Side og Socialdemokraterne til den anden Side og tilmed har faaet til Disposition selve Ordføreren for den radikale Gruppe fra første Behandling, saa er jeg stillet overfor en Overmagt, som nødvendigvis medfører, at jeg maa opgive Ævred paa dette Punkt. Jeg erklærer mig for overmandet, men

ikke i midste Maade for overbevist. Jeg tror, at man kunde være kommen igennem med den Anskuelse, der raader i vide Kredse indenfor Landbrugsorganisationer, og som gaar ud paa, at man kunde nøjes med det Tilskud, der var fastsat i Reduktionsforslaget af 1910, og som Flertallet endnu i dette Aar 1912 foreslaar, uden at der var sket nogen større Skade. Men naar Udvalgets overvældende Flertal her vil frem ad en anden Vej end den anviste, kan jeg som Landbrugsminister ikke sætte overordentlig meget i Retning af Modstand ind derimod. Det er en ret given Sag, at jeg i Virkeligheden kun med Tilfredsstillelse kan se, at der stilles saa store Beløb som muligt indenfor en rimelig Begrænsning til Fremme af de Formaal, der sortere under mit Ministerium.

Jeg erklærer mig altsaa paa Forhaand for overmandet, men ikke for overbevist. Jeg kan ikke vinde den Overbevisning, at det er væsentligt om at gøre for Husdyrbrugets Fremme i Almindelighed eller for den enkelte Landbruger i Særdeleshed, at han for det Dyr, der klassificeres paa en bestemt Maade og anbringes paa et bestemt Trin i Rangfølgen, faar 20 eller kun faar 15 Kr. ved Siden af det Prædikament, som selve Bedømmelsen medfører. Jeg kan ikke se, at der er nogen som helst Nødvendighed for at gaa fra de 15 Kr. til de 20 Kr. eller, rettere sagt, undlade at gaa ned fra de 20 til 15 Kr. Jeg nævner disse Beløb som Eksempler. Men naar Rigsdagen vil stille flere Penge til min Raadighed, end jeg ønsker, tager jeg imod dem uden at føle mig særlig sorgbetynet i den Anledning, og den Smule Sorg, jeg føler af finansielle Grunde — idet jeg har villet imødekomme den bydende Nødvendighed for at spare, der er over os alle —, afbødes noget af Fortrøstningen til, at de Landboforeninger, som have udtalt sig for, at der kan spares paa Præmietilskuddene, i deres egen praktiske Virksomhed ville hidføre en Besparelse, der virker saavel med Hensyn til Statsbidraget som til deres eget Bidrag. Naar denne Stemning, denne Opfattelse raader indenfor Landboforeningernes Kreds, ere de selv Herrer over at hidføre nogen Besparelse paa dette Omraade, om end Udslaget af Præmiebeløbets Nedsættelse ikke bliver saa stærkt til Fordel for Statskassen som efter mit Lovforslag. Det er altsaa muligt paa Kontoen: Landboforeningernes egen frie Beslutning at have et skjult X, der kommer Statskassen til gode.

Jeg skal selvfølgelig ikke særlig om-